

Leandra Sold

TRETI ÎNCERA

Třetí dcera

Copyright © Leandra Sold, 2024

Obálka © Zuzana Valková, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-20-5

Obsah

Mapa	4	Kapitola 29	187
Prolog	6	Kapitola 30	191
Kapitola 1	12	Kapitola 31	195
Kapitola 2	20	Kapitola 32	204
Kapitola 3	29	Kapitola 33	207
Kapitola 4	39	Kapitola 34	210
Kapitola 5	44	Kapitola 35	213
Kapitola 6	50	Kapitola 36	216
Kapitola 7	55	Kapitola 37	220
Kapitola 8	59	Kapitola 38	228
Kapitola 9	64	Kapitola 39	232
Kapitola 10	70	Kapitola 40	236
Kapitola 11	74	Kapitola 41	249
Kapitola 12	84	Kapitola 42	254
Kapitola 13	89	Kapitola 43	261
Kapitola 14	93	Kapitola 44	263
Kapitola 15	98	Kapitola 45	265
Kapitola 16	103	Kapitola 46	270
Kapitola 17	109	Kapitola 47	273
Kapitola 18	115	Kapitola 48	280
Kapitola 19	118	Kapitola 49	287
Kapitola 20	124	Kapitola 50	290
Kapitola 21	137	Kapitola 51	297
Kapitola 22	143	Kapitola 52	301
Kapitola 23	147	Kapitola 53	306
Kapitola 24	152	Kapitola 54	312
Kapitola 25	161	Epilog	315
Kapitola 26	172	Poděkování	320
Kapitola 27	175		
Kapitola 28	179		

Mapa

Zlatohory

Větrovoda

Emeraldia

Marnea

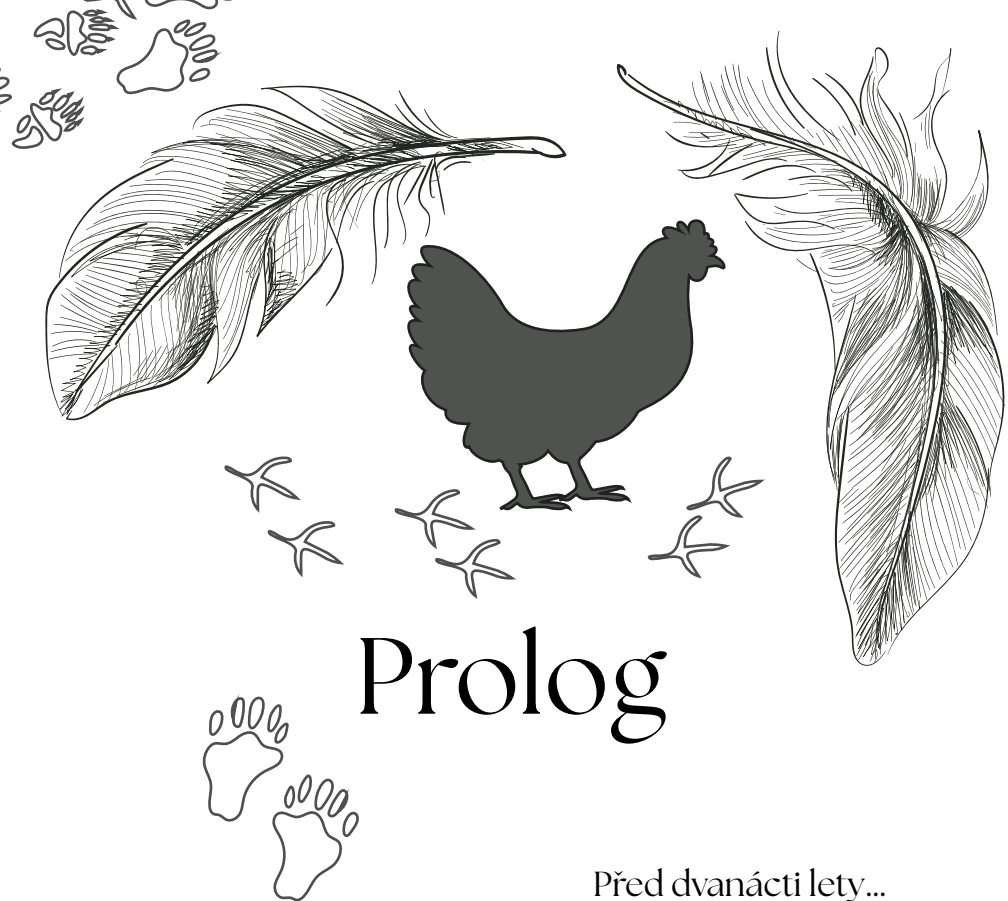
Ngarr

Sopečné ostrovy

Penteria

Prolog

Před dvanácti lety...

Marco se zavrtěl. Byli s bratrem na cestě už sedmý den. Cítil se unavený a bolel ho zadek. Na tak dlouhý pobyt v sedle nebyl zvyklý. Pohledem zabloudil k mladšímu Fabianovi. Chlapcova drobná postava na hřbetě vysokého grošáka byla shrbená, oči měl přišpendlené k hrušce sedla. Bylo mu teprve šest! A přesto otec trval na tom, že pojede do sousední země se starším bratrem. Vtom se pod kopyty Marcova koně cosi mihlo. Kůň se poplašeně zvedl na zadní a princ měl co dělat, aby ze zvířete nespadol. Celý královský průvod, čítající desetičlennou družinu statných mužů a dva chlapce, se rázem zastavil. Z křoví se vynořila rozcuchaná dívka, ne o moc starší než oba princové. Její pleť měla barvu suchého dubového listí a oči se zdály korunnímu princovi stejně černé jako její vlasy,

tak moc je měla dívka tmavé. Když se jejich pohledy potkaly, zvláštěně, vědouce se na něj usmála. Měl v tu chvíli pocit, že mu vidí až do nitra duše. Do tváře se mu nahrnula všechna krev, zatajil dech a naprázdno polkl.

„Ustup, cikánko! Na tvoje čáry není Jeho Výsost zvědavá,“ křikl Harald, který skupinu vedl, když se dívka v pestrobarevných šatech zastavila před Marcovým koněm, aby ho pohladila po čumáku. Zvíře tiše zafrkalo. Princ nakrabil čelo.

„Jsi cikánka?“ zeptal se dívky. Vlastně až do dnešního dne žádnou nepotkal. To zjištění v něm budilo zvědavost.

Namísto odpovědi se tiše zasmála, obešla koně a natáhla k princovi ruku plnou blyštivých náramků, které hlasitě zacinkaly. „Chceš vědět, co tě čeká, Jasnosti?“

Marco už k ní natahoval dlaň, když mu Harald vytrhl oštěže a odvedl jeho koně z dívčina dosahu.

„Řekl jsem, abys táhla,“ sykl a odplivl si. Měl na starost bezpečí obou princů a svůj úkol bral velmi vážně.

Princ se na něj zamračil, sevřel oštěže znovu pevně v dlaních a pobídl koně, aby se vrátil zpět. Cikánka před ním uskočila stranou. Pod nohama se jí přitom propletl hnědobílý tvoreček, který připomínal lasičku. Sehnula se a vzala ho do náručí. Prsty zvířátko drbala za ouškem a cosi mu šeptala.

„Makovka tvrdí, že ti polekala koně, Jasnosti. Je jí to líto. Neudělala to schválně.“

Marco přešel směšné jméno malého tvora nepatrným ušklíbnutím. Na tom, co dívka řekla, ho zaujalo něco docela jiného. „Ty tomu zvířeti rozumíš?“

Neodpověděla. Dráždilo ho to skoro stejně jako to, jak se na něj dívala. Byl zvyklý, že její lidé poslechnou, sotva zahlédnou královský erb s drakem na jeho plášti, bez ohledu na zjevně nízký věk. Na tuhle otrhanou holku však jeho původ dojem nedělal.

„Výsosti, měli bychom jet. S takovými, jako je *tahle*, není radno se vybavovat. Nosí smůlu,“ upozornil ho Harald opatrně.

Princ se v sedle napřímil, naivně totiž věřil, že tak bude vypadat na víc než na svých osm let.

„Nosíš smůlu?“

Cikánka zavrtěla hlavou. „Máš krásného koně, Jasnosti.“

„Děkuju.“

„I jeho bratr je moc krásné zvíře,“ kývla bradou ke grošákovi, na kterém seděl vykulený Fabian.

Korunní princ přimhouřil oči. „Jak víš, že jsou to bratři?“

Pohodila hlavou a zadívala se skrze něj. „Dva bratři, dva koně. Jeden s druhým vždy bok po boku kráčí. Střež se však dne, kdy jeden z koní zemře, Jasnosti. Toho dne se rozdělí i osudy královských bratrů.“

Marcovi přejela po páteři chladná čepel mrazu. Už otvíral pusku, aby se zeptal, co myslí tím, že se jeho a Fabianův osud rozdělí, když se otočila na bosé patě a utíkala lesem pryč. S čelem zvlněným starostí se podíval na mladšího bratra. Ten k němu upíral šedý ustrašený pohled. *A je moje vina, že je vyděšený, pomyslel si provinile.*

Harald měl pravdu. *Ta holka nosí smůlu.*

Toho večera konečně dorazili do cíle. Když je kněží zavedli do strohého pokoje s malým oknem a dvěma nízkými futony, měl Marco za to, že se někde stala chyba. Jenže opak byl pravdou. Ngarrští kněží byli natolik asketičtí, že jim takové ubytování připadalo plně dostačující. Korunní princ protestoval, ale ukázalo se, že tady svým titulem nikoho neohromí.

Stejně jako mladší bratr se svlékl a ulehl pod hrubou vlněnou příkrývkou. Doufal, že díky dlouhé cestě budou oba dost unavení na to, aby i v cizím prostředí rychle usnuli. V duchu proklínal otce za to, že je sem poslal. Bledý měsíc vrhal na zdi pokoje strašidelné stíny. Malým oknem se k nim

nesl zvuk příboje a vzduch byl prosycen vlhkem a neznámými pachy. Stýskalo se mu. Namísto toho, aby pokojně spal, zíral mlčky do tmy. Z místa, kde ležel schoulený jeho malý bratr, se ozval tichý vzlyk.

Teď začal Marco proklínat i matku za to, že na otce málo naléhala, aby zůstal doma alespoň Fabian. „Bráško?“ oslovil ho tiše a mžoural na nezřetelnou siluetu ve tmě, která se pohnula.

„Mamá nám před spaním vždycky vyprávěla pohádku,“ špitl mladší z chlapců a hlasitě potáhl nosem.

Marco se ušklíbl. Vyprávění pohádek nepatřilo zrovna mezi jeho oblíbené činnosti, ale pokud to bratra utěší a přestane na chvíli fňukat, za zkoušku to stojí.

„Kdysi dávno měl jeden muž dvojčata. Chlapce a dívku,“ začal a v hlavě přitom lovil slova, která v jeho vzpomínkách pronášel matčin měkký melodický hlas. Stýskalo se mu po ní stejně jako Fabianovi, ale zatvrdil se vůči tomu pocitu. Byl přece budoucí král. A jak říkával otec, králové nepláčou. Nikdy!

„A ta dvojčata spolu nedokázala vyjít,“ pokračoval, „neustále vyžadovala otcovu pozornost, jenže ten měl důležitou práci.“

„Tvořil svět,“ skočil Marcovi do vyprávění mladší bratr.

„Ano, tvořil svět,“ přitakal s úsměvem starší princ.

„Tím mužem byl Nebeský otec, který dal život zvířatům, bohům i lidem. Jenže aby mohl práci dokončit, potřeboval svoje děti něčím zabavit. A proto jim věnoval Penterii i se všemi lesy, tvory a poklady, které měla.“

„Zapomněl jsi říct, jak se ta dvojčata jmenují,“ napomenul ho Fabian.

Marco se do tmy ušklíbl. „Vždyť víš jak.“

„Ale stejně to chci slyšet.“

Starší rezignovaně vzdychl, obrátil oči v sloup a nakonec zamumlal: „Jmenují se Nicota a Stvořitel.“

Fabian se spokojeně usmál, ale neřekl nic.

Když Marco po chvíli ticha usoudil, že bratr je spokojený, dal se znovu do vyprávění.

„Děti od těch časů už Nebeského otce od práce nevyrušily. Den za dnem totiž Nicota a Stvořitel hrají další a další partii nikdy nekončící hry.“

„Shatrangdg¹“, skočil mu znovu do řeči Fabian.

„Správně,“ přitakal Marco. „Hrají Shatrangdg a Penterie je šachovnicí, vedle které stojí na křišťálové hrací desce váhy s miskami černé a bílé barvy. Když vyhraje Nicota, položí kamínek na černou misku. Vyhraje-li Stvořitel, položí kamínek na bílou. A dokud budou jejich misky v rovnováze, bude Penterie vzkvétat.“

1 Shatrangdg (počeštěně šatrandž) je strategická desková hra pocházející z Persie, kde vznikla někdy v 6. či 7. století ze starší hry indického původu, která se nazývá čaturanga. Prostřednictvím Arabů se hra šatrandž dostala do Evropy, kde z ní v 15. století vznikly moderní šachy. Ty ji pak postupně vytlačily, protože byly rychlejší a takticky zajímavější.

Zvedal se vítr.

Poslední z velkých králů se v sedle svého bílého koně napřímil a zaposlouchal do tichého vábivého svistu vzdušných vírů. Natáhl k nim ruku a nechal se jimi hladit po zjizvených mozolnatých prstech. Jemný vánek se mu obtáčel kolem dlaně jako chřestýtš a vydával přitom na vlas stejně zlověstný zvuk.

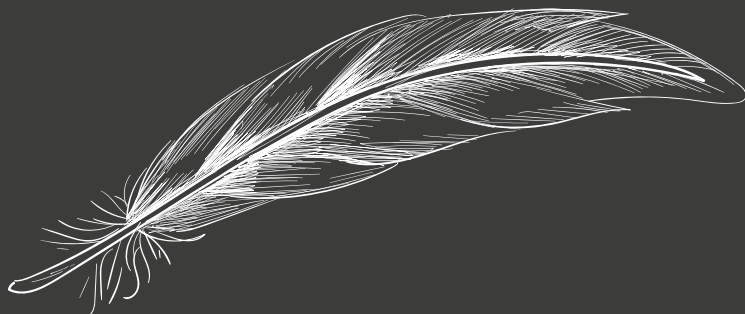
Zněl mu v uších coby rajská hudba.

Pousmál se.

Míloval tu plíživou píseň smrti. Nemohl se jí nabažit.

Jeho temně hnědé oči se toužebně zaleskly v předtuše něčeho velkého a ničivého jako vichřice.

Čas se nachýlil. Konečně.

Kapitola 1

Zeměhrad

Současnost...

Alessandra se krčila ve stájích. Vyděšeně si tiskla obě dlaně ke rtům, aby utišila zrychlený dech, a velkýma zelenýma očima pozorovala skupinu mužů v černé kůži, která ji pronásledovala. Všichni měli tváře schované pod tmavými šátky a smrděli jako kus spáleného masa na hony daleko. Cizinci si mezi sebou vyměnili pár slov neznámou řečí a pak začali postupně otevírat jednotlivá stání. Zadržela vzduch v plicích a pohledem pátrala po jakékoliv únikové cestě. Teď byli muži sice na opačné straně stájí, ale jestli se jí nepodaří odsud nějakým zázrakem zmizet, je jen otázkou času, než ji najdou. Skousla si

dolní ret, aby zastavila zoufalý vzlyk, který se jí dral z hrdla. Zabořelo to a na jazyku ucítila železitou pachut vlastní krve.

Tak myslí, Al. Přece se nenecháš chytit!

Ryzák se zlatou hřívou, jako by vycítil její neklid, hlasitě zafrkal. Alessandra vyděšeně vykulila oči, když jeden z nájezdníků zbystřil a vydal se rychlým krokem přímo k ní. Naštvaně se ohlédla po zvířeti, to jen několikrát kývlo velkou hlavou a přešláplo z nohy na nohu. Měla chuť ho něčím praštit. Temná postava se k ní blížila rychlostí větru, málem byla skoro u ní. Už skrze díry mezi jednotlivými prkny viděla záhyby černé kůže na cizincových šatech, když se ozvalo vrznutí dveří a do stájí vtrhl podkoní, který kdysi princeznu – králi na zapřenou – učil jezdit na koni obkročmo.

„Co se to tady děje?“ rozkřikl se. „Kdo jste?“

Cizinci si ho krátce přeměřili pohledem a pak se postupně zadívali jeden na druhého. Neodpověděli a přes šátky na obličejí bylo těžké odhadnout, co si o nově příchozím myslí. Alessandra však měla jasno a zavrtěla nešťastně hlavou.

Sebastiane, uteč! Prosím, uteč pryč.

Jenže podkoní její prosby nevyslyšel. Jak by taky mohl, když je nevyslovila nahlas. Ten chudák zjevně vůbec neměl ponětí, k čemu jen před malou chvílí došlo v trůnním sále, a snažil se chránit majetek svého pána. Pána, který už žádného koně potřebovat nebude. Leda snad jen k tomu, aby jeho tělo na povoze odvezl k hranici. Pokud se mu vůbec dostane pohřbu s poctami, které si coby král říše zasloužil. A Alessandra byla příliš zbabělá, aby podkoního varovala. Aby prozradila svůj úkryt. Když Sebastianovi nikdo neodpověděl, prošel rázně kolem stání, v němž se schovávala až k seníku, a vzal do ruky vidle. Princezna zavřela oči a opřela se čelem o dřevěnou stěnu.

Ach, Sebe, ty starý poctivče, kdybys jen tušil jakou děláš chybu.

Podkoní však nemohl vědět, že před ním stojí nájezdníci ze Sopečných ostrovů. Nemilosrdní zabijáci, ochotní pro svého vůdce udělat cokoliv. Jeho sedlácká zbraň pro ně

nebyla žádnou překážkou. Snad proto byla Sebastianova tvář tak plná překvapení, když se ozval tichý svist. Alessandru oslepily paprsky zapadajícího slunce, které krátce dopadly na vyleštěnou čepel meče nad hlavou nájezdníka a odrazilily se jejím směrem. Zaslechla ránu. Znělo to, jako by se k zemi svezl pytel plný obilí. Nestačila se ani nadechnout, než pak pod ryzákovy nohy, jen kousek od ní, dopadla do slámy Sebastianova hlava. Jeho oči byly doširoka otevřené. Kousla se do zatáté pěsti, aby zadržela výkřik.

Kůň se leknutím vzepjal na zadních a zaržál.

Alessandra zalapala po dechu, a jak jen to šlo, přitiskla se ke stěně, aby ji zvíře neubilo kopyty, až zase dopadne na všechny čtyři. Nájezdníci si rozčileně vyměnili několik slov. Na to zaslechla jejich chvatné kroky, vrznutí dveří a dál už bylo ticho. Dívka ještě pár přerývavých nádechů šokovaně zírala na hlavu podkoního a snažila se silou vůle potlačit třas v celém těle. Když se jí to částečně povedlo, zamžourala skrze mezery v prknech ke dveřím. Nájezdníci byli pryč. Zdá se, že jí Sebastianova odbojnost zachránila život. Opatrně se postavila na nohy, objala koně kolem krku a nechala slzy, aby se vpily do jeho hladké srsti. Zůstala dočista sama. Otec je mrtvý, sestry zřejmě taky a Merit... Merit po ní chtěla nemožné.

Kam teď půjde?

Tady zůstat nemůže. Dlouze vydechla, napřímila se a políbila koně na bílou lysinu mezi očima.

„Až se setmí, sbalím Pipi, něco k snědku a vypadneme odsud, Zlatohřívku, co říkáš?“

Kůň krátce zafrkal a kývnul hlavou. Podrbala ho mezi ušima.

„Já věděla, že budeš pro,“ zašeptala a usadila se do rohu stání na suchou slámu. Skrčila si kolena k bradě a snažila se nemyslet na to, že ještě před osmým úplňkem byl její svět na prosto v pořádku.

Před osmým úplňkem...

Alessandra šokovaně zírala do otcových jasně modrých očí a marně přemýšlela, jak se vykrotit ze sňatku s princem Marcem, aniž by ho zase zklamala. Měla pocit, jako by celá její existence pro krále ničím jiným než právě zklamáním ani nebyla. A ona by si tak přála, aby se na ni alespoň jednou podíval se stejně láskyplným výrazem, s jakým se díval na její sestry. Sklopila oči k zemi.

„Já se nechci vdávat, otče.“

Zaslechla, jak se trhaně nadechl. „Cos to právě řekla, Alessandro?“

Dívka odhodlaně nasála do plic vzduch a zpříma se zadívala králi Yanovi do lehce brunátné tváře, což byl neklamný příznak toho, že se mu vzteky začínala vařit krev v těle. Al dobře věděla, co přijde, až mu slova zopakuje. Podobnou scénu zažila už tolikrát, že by to jen těžko dokázala spočítat, ale zkrátka nedokázala zapřít vlastní vůli jako Bianka nebo Catalina.

Svého budoucího muže si chtěla zvolit sama, stejně jako šaty nebo zájmy. Co na tom, že coby ženě jí bylo určeno vyšívání a háčkování, když ji mnohem víc bavila jízda na koni. Proč by měla nosit dlouhé těžké vrstvené sukne s vlečkou, když pro souboje a lezení po stromech jsou daleko praktičtější kalhoty? A jak by poznala, že ji správce okrádá, kdyby neuměla číst a psát? K čemu vlastně potřebuje manžela, když jeho funkci dokáže zastat úplně sama?

„Nepotřebuji manžela,“ řekla pevným hlasem s pohledem zaklesnutým do otcových očí a špičatou bradou vystrčenou vpřed. Srdce jí bušilo jako splašené. Bianka vedle ní melodramaticky zavzdychala, levá ruka jí vylétla k čelu a byla by se

sesunula k zemi, kdyby ji nejstarší ze sester – Catalina – nepodepřela v pase.

Král se postavil. „Máš snad v úmyslu se obětovat na místo své sestry a prožít zbytek života za zdmi chrámu?“

Polkla a úkosem se ohlédla po Catalině, která by takovou příležitost rozhodně přijala s nadšením, protože se nechtěla stát kněžkou. V očích její sestry na vteřinu vzplála naděje a Al málem pukalo srdce nad tím, že ji musí bez milosti udupat, sotva vzklíčila.

„Ne, otče. Ale četla jsem, že –“

„Tys četla?“ zaburácel Yan hromovým hlasem a praštil pěstí do jednoho z ozdobných opěradel dřevěného trůnu. Ten kus nábytku toho už za jeho vlády musel tolik vydržet, napadlo ji bezděčně, protože během rozhovorů s ní do něj král mlátil až nepřijemně často.

„Kdo tě to, u Tierry, naučil?“ zařval vztekle a od rtů mu přitom odlétaly kapičky slin, které mu ulpívaly na stříbrem prokvetlém zlatém plnovousu.

Znejistěla. Merit byla jejím největším tajemstvím. Kdyby věděl, že kromě čtení ji Nejvyšší kněžka naučila také střilet z luku a ohánět se mečem, dost možná by dal její chrám vypálit. A to i za cenu, že by bez Tierina požehnání přišli o veškerou úrodu a jeho lid by hladověl.

„Sama jsem se to naučila,“ odpověděla vyhýbavě.

Yan zatnul zuby a dlouze vydechl nosem. Tušil, že mu lže, ale znal svou nejmladší dceru dost na to, aby věděl, že je tvrdohlavější než on sám a nemá smysl z ní cokoliv páčit násilím. Navíc svým způsobem obdivoval její houževnatost, vynalézavost a přirozenou inteligenci. Vždyť ta holka si v šesti letech sama vyrobila prak a prokázala, že má navíc i docela slušnou mušku, když z protější strážní věže rozbila postupně všechny okenní tabulky Belemorovy komnaty. Správce byl vzteky bez sebe a žádal pro princeznu exemplární trest, tak ji Yan poslal do stájí kydat hnůj. Nemohl tušit, že se jí u koní nakonec zalíbí